

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 287, 708, 673, 283

Čtení: Sk 9, 1 – 9

Text: **Fil 3, 4 – 8** *Zdá-li se někomu jinému, že může spoléhat na vnější věci, já tím víc: obřezán osmého dne, z rodu izraelského, z pokolení Benjamínova, Hebrej z Hebrejů; jde-li o zákon – farizeus; jde-li o horlivost – pronásledovatel církve; jde-li o spravedlnost podle zákona, byl jsem bez úhony. Ale cokoli mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno.*

Apoštol Pavel, ještě pod svým hebrejským jménem Saul se v bibli poprvé objevuje na scéně ve chvíli, kdy židé kamenují diakona Štěpána. Je tam řečeno, že „svědkové dali své pláště hlídat mládenci, který se jmenoval Saul.“ Je nazván mládencem, mladíkem, prostě reprezentuje mládež. A tento mládežník Saul schvaluje, že Štěpána zabili. Jak je to možné? Domnívali bychom se, že Štěpánova smrt, které byl svědkem, jím nějak otřeše či vzbudí lítost. Jenže Saul byl velmi horlivý farizeus. Byl naprosto přesvědčený, že slouží Bohu. Chodil do teologické školy, kde se učil u Gamaliela, váženého a uznávaného učitele Božího zákona. Jako evangelíci bychom dnes asi řekli, že ho Gamaliel konfirmoval. A výsledkem této přísné výchovy bylo, že Saul byl skutečně plný horlivosti pro Boha. Prostě zapálený člověk, který ale dosud neuvěřil v Ježíše Krista. Byl přesvědčený, že jeho náboženská průprava z něj dělá správného věřícího, protože zná bibli prakticky nazpaměť. Kdybyste ho vzbudili o půlnoci, odrecituje vám kterýkoliv žalm. A přesto byl Saul na špatné cestě. Křesťany svou horlivostí rozháněl, pronásledoval, dával vsadit do vězení. A ještě si myslel, že tím slouží Bohu.

Nebyl v historii jediný, kdo si tak počínal. V 17. a 18. stol., v době násilné rekatolizace horlivými kněží pronásledovali naše protestantské předky a nechávali je vsadit do vězení. A vlastně jakékoliv křesťanské probuzenecké hnutí bývalo svou vlastní církví potíráno a odsuzováno. A tak je to v historii církve vlastně napořád. Většina církví vznikla jako kacířská hereze, jako odchýlení se od pravého učení. Samo křesťanství bylo zpočátku židovskou sektou, protestanti ve středověku byli chápáni jako křesťanská sekta, probuzenecké církve jako protestantské sekty, atd. Není tedy divu, že farizeus Saul pronásledoval křesťany, protože byl přesvědčen, že sektáře je třeba potírat.

V Saulově případě byl takový cíl předem odsouzen k nezdaru. Saul měl za to, že bojuje proti křesťanům. Jenže ve skutečnosti bojoval ve svém životě s Kristem. Vzpíral se uvěřit v živého vzkříšeného Ježíše. Někteří dnešní ateisté se stejnou vehemencí jako Saul bojují proti církvi a víře v Boha obecně. Ale já jim stejně říkám věřící, protože oni skutečně věří, že žádný Pán Bůh není a byli v tom vychováni. Jsou přesvědčení, že církev je zlo, které je třeba vymýtit. Ale nevědí, že nebojují proti lidem, ale proti živému Bohu. Co by je mohlo přesvědčit, že to může být jinak?

Saul byl na nejlepší cestě, jak se stát uznávaným pronásledovatelem církve. Ale do Damašku, kam měl namířeno, dorazil jako někdo úplně jiný. Co se s ním stalo? Saul na své cestě totiž prožil zvláštní zkušenost s živým Kristem. To znamená, že ke křesťanství ho nepřivedlo ani tak studium Písma jako spíše osobní zkušenost.

Milí přátelé, evangelium, ta dobrá zpráva o záchraně člověka skrze Ježíše Krista může být pro nás zajímavou informací, předmětem vyučování v náboženství nebo i jasně formulovanou církevní doktrínou. Ale znalost či povědomí o Kristu z nás křesťany neudělá. Saul bezpochyby znal celou tu kauzu s Ježíšovým ukřižováním. Musel o ní vědět. A přesto stál na opačné straně barikády a křesťany pronásledoval. Proč? Neměl dosud osobní zkušenost s živým vzkříšeným Kristem.

Když mluvím o osobní zkušenosti, musím vysvětlit, co mám tím na mysli. S Ježíšem se přece jen tak na ulici nepotkáme. S ničím takovým nemůžeme počítat.

Ani Saul ve svém životě s ničím takovým nepočítal. Stalo se to nečekaně a on tím byl zaskočen stejně jako ti, které pronásledoval. Jak u něho došlo k setkání s Ježíšem a k tomu následnému velikému obrácení?

Přestože to máme v bibli popsáno vícekrát, tak vlastně nevíme, jak se to stalo. Ono je totiž na tom Saulově zážitku zvláštní, že on sám to pokaždé vypráví jinak. Jednou říká: „Zazářilo světlo a uslyšel jsem hlas. Muži, kteří mě doprovázeli, slyšeli sice nějaký hlas, ale nikoho neviděli.“ A jindy říká: „Moji průvodci viděli jakési světlo, ale hlas toho, kdo ke mně mluvil neslyšeli.“

Tak vidíte, ani sám apoštol to neumí přesně popsat. Rozpor v jeho výpovědi ale paradoxně potvrzuje, že jde o autentický zážitek, a nikoliv o literární fikci autora knihy, která by logicky měla jednotné znění. Lidská paměť není stoprocentní. A za druhé – o takových věcech se prostě těžko mluví a Saul si to klidně mohl nechat pro sebe. Ale on ví, že vyprávět vlastní zkušenost je nejlepší způsob, jak svou víru s druhými sdílet. Osobní svědectví, pokud to není nějaké naučené klišé, má totiž větší vypovídací hodnotu než deset kázání.

A teď se ptám – můžeme mít i my podobnou zkušenost jako Saul a sdílet ji s ostatními? Možná, že nás trochu mate, že ta Saulova zkušenost vyznívá poněkud nadpřirozeně a zázračně a většina z nás nic takového asi nezažila. Ale já si myslím, že jakousi vlastní zkušenost s Ježíšem má každý, kdo si k němu najde osobní vztah. Kdo si s ním začne v duchu povídat, když se modlí. Kdo s ním začne konzultovat svůj život, když například čte bibli. Kdo dovede počítat s jeho pomocí, když řeší nějaké osobní problémy. Kdo bere ve svém životě ohled na Ježíšovu přítomnost. Každé zastavení na naší životní cestě, kdy si třeba uvědomíme, že jdeme špatně a musíme se obrátit, je i bez nějakých světelných a zvukových efektů zázrakem, kterým Ježíš vstupuje a zasahuje jako Pán do našeho života.

A to je ta osobní zkušenost s živým Kristem. Ne pouhá formální účast na životě církve, ne pouhý křestní zápis v matrice, ne pouhá confirmace ve 14 letech, ale můj vlastní osobní a osobitý vztah s neviditelným Pánem života, který ale můj život reálně řídí a ovlivňuje, to vše můžeme nazvat svou osobní zkušeností s živým Kristem. Ale každý to nazývá jinak.

A takovými zkušenostmi se sdílí víra. Nejde o předávání pouze jakéhosi učení, rozumového poznání, či tradování nějaké dogmatiky. Víra se sděluje především formou zkušeností, způsobem řešení prožívaných situací, prostě formou životní praxe – tedy jak se promítá vztah s Kristem do života, do mého rozhodování a do mého jednání. Co můj život reálně ovlivňuje a co vnímám jako stopy Božího jednání ve svém životě. A není to není žádné chlubení se svojí zbožností. Spíše naopak. Boží jednání v mém životě mohu vnímat jako zahanbující, které mě vede k pokorě. Ale to je právě ono – že věřím v Boží jednání a milost, v Boží zásahy do mého života, a nechlubím se nějakými svými skutky. Podělit se o zkušenost z Božích intervencí do svého života je, myslím, mnohem lepší, než sdílet zábavná videa na facebooku nebo informace o slevách v Lidlu. Jasně, hrozí nám, že si tím vysloužíme podobnou reakci, jako apoštol Pavel od místodržitele Festa, který mu řekl: „Jsi blázen, Pavle.“ Ale lépe být bláznem pro Krista než s celým svým vzděláním a chytrostí zůstat slepý k Božímu jednání ve svém životě.

Kdo chce, může Pavlovo obrácení nazvat i docela střízlivě jako jakési „prozření“. Je to však zkušenost pro Pavla natolik určující, že na jejím základě je pak schopen prohlásit: „To, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko.“

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, jsi živý Pán. Potkáváš se s námi, stavíš se nám do cesty, navazuješ s námi vztah. Kéž nejsme k tobě hlupáci a slepí, kéž se obracíme za tvým hlasem a ve tvé blízkosti spatřujeme světlo. Kéž v nás takové zkušenosti probouzejí víru. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ve své víře se s tebou setkáváme, a to nás naplňuje zvláštní radostí i bázní před tebou. Nechceme tě jen tak nechat zase odejít, dokud nám nepožehnáš. Vždyť ty udílíš z Božích darů vrchovatě tam, kde o tvé dary stojíme a využíváme je ke službě. A tak tě prosíme, uť nás užívat tvé dary v souladu s vírou a pro službu bližním. Prosíme za všechny církevní zaměstnance i dobrovolníky. Modlíme se za vedení církve, za synodního seniora, za nastávající shromáždění synodu, za presbytery, faráře a kurátory. Ať tvůj svatý Duch věje, kam a jak chce, ať vede k jednotě v různosti, k lásce a pokoju. Pane, otevírej dveře tam, kam chceš vstoupit se svým evangeliem. Otevírej náš sbor lidem, abychom mohli sdílet víru v tebe s dalšími. Kéž se spojíme ve společných modlitbách za mír, za pokoj a spravedlnost ve světě. Amen.*